

L'ESPERIT CATALA.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ.

Dintre 'l regne, tres mesos, 6 rals.—Un any, 20.—Ultramar y Filipinas, 30.—Estranger, 44.—Un número solt, 4 ctos.—Atrassat, 8.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

En l'administració y en las principals llibrerías de Catalunya, Mallorca y Valencia.
Los pagos s' han de fer per adelantat.

Administracio: Condal, 37, baxos

CORRESPONSALS: *Madrid:* D. Francisco Aguilar, Costanilla de los Ángeles, 16. — *Palma de Mallorca:* D. Felip Guasp, llibreter. — *Valencia:* Llibrería dels successors de Abadal. — *Gerona:* D. Pacia Torres, llibreter. — *Figueras:* D. Llorens Miegerville, llibreter. — *Palafrugell:* D. Miquel Torroella y Plaja. — *Lleyda:* Rvnt. D. Joseph Maria Escolá, pbre. — *Vich:* D. Ramon Anglada, llibreter. — *Manresa:* D. Lluís Roca, llibreter. — *Sabadell:* D. Manuel Ribot y Serra.

En los punts ahont no hi hage corresponsal, aquell que arreplegue deu suscripcions, tindrà la sua franca.

Se destinará una part de las cubertas á anuncis de tota mena, á discreció del Director. La tarifa es de 1 ral la ralla per los que no sian suscriptors y de mitx ral per los suscriptors. De las obras que 'ls autors ó editors tingan la amabilitat de remetre á la Redacció, á mes de fersen lo corresponent judici crítich, si es del cas, se'n insertará anunci quatre vegadas.

S'admeten anuncis al preu de mitx ral la ralla de columna per los suscriptors y de un ral per los que no ho sian

ANUNCIS.

Los comunicats á preus convencionals. Las obras remesas á la redacció se anuncian quatre vegadas.

**GERMANS VILANOVA
ADORNISTAS**

Y

FABRICANTS DE ARANYAS DE CRISTALL

BASEA 12, PRIMER

BARCELONA.

PROFESSORA DE TALL

AB SIS ANYS DE PRÁCTICA.

ENSENYANSA Á DOMICILI, PER UN PREU MÓDICH.

En molt poch temps poden las senyoretas aprendre de tallarse sos vestits y tota c'asse de roba blanca ab método, perfecció y economía.

En l'administració de l' ESPERIT CATALÁ, Condal 37, donarán rahó d'esta excelent professora.

EL AGUILA

PLASSA REAL, NUMERO 13.

GRAN BASAR DE ROBAS FETAS

ASSORTIT ESPECIAL EN GÉNEROS PERA LA MIDA.

Sucursals: Madrid, Cádiz y Sevilla.

Preus fixos.

Vendas al en gros y á la menuda.

Plassa Real, 13.

Queda completat lo grandió y variat assortit pera la present estació, 'l mes vast, rich y económich que s' ha presentat.

Per aixó s' han fet grans rebaixas en los preus segons pot veures en la present nota.

Géneros de las millors fàbricas :

TRAJOS complerts en cotó, dril cru y colors.	de 40 á 110 rals.
Id. id en llanas novetat, vicunyas, tricots y jergas	de 80 á 280 »
PANTALONS llanilla, tricot, satí y elasticotí.	de 28 á 130 »
Id. cotó, dril cru, blanchs y colors.	de 14 á 50 »
ARMILLAS llanilla, tricot, cassimir y elasticotí.	de 16 á 60 »
Id. cotó, dril cru, blanch y colors.	de 10 á 30 »
Id. reps y piqués blanchs y colors.	de 30 á 50 »
JAQUES elasticotí, tricot y jergas.	de 100 á 170 »
LEVITAS CREUHADAS panyo, elasticotí y cassimir.	de 170 á 300 »
SACHS y SOBRETODOS de entretemps en vicunyas y diagonal.	de 80 á 300 »
HABANERAS alpaca colors.	de 40 á 48 »
AMERICANAS llanilla, jerga, tricot, panyo y elasticotí.	de 44 á 170 »
Id. cotó, dril cru, blanch y colors.	de 20 á 70 »
JAQUES y AMERICANAS alpaca negra.	de 48 á 80 »
GUARDA POLVOS dril fil pur.	70 »
FRACHS panyo negre.	de 170 á 300 »
TOGAS panyet, pera atvocat.	de 400 á 500 »

Tot recent construit y confeccionat ab la elegancia y esmero que té acreditat aquest grandió establiment, primer en sa classe á Espanya, y al nivell dels millors del Extranger, tan per sa organisació com per la bona confecció de las prendas.

Preus de subscripció: — Dintre 'l regne, tres mesos, 6 rs. — Un any, 20 — Ultramar y Filipinas, 30 — Estranger, 44. — Un número solt, 4 quartos — Atrassat, 8.

Punts de subscripció: — En l'administració y en las principals llibrerías de Catalunya Mallorca y Valencia. Los pagos s' han de fer per adelantat.

Administració: Condal, 37, baxos.

LO DRET CATALÀ.

QUE la conservació del nostre Dret civil ha d' ésser lo fonament, la sava del renaixement que s' está efectuant en nostre poble ho

havem dit desde que per primera vegada vegérem la llum pública.

Pera la conservació del nostre Dret se reuní un Congrés català de jurisconsults y 's treballà en totas las esferas, pero ningú, sens dupte, ha fet y ha lograt lo que han fet y han lograt cinch digníssims patricis reunits: D. Joseph A. Buxéres, D. Delfí Artós, D. Álvor M.ª Camín, D. Emili Sicars y Don Francisco Romaní y Puigdengolas.

En son dia corresponent se veurá la inmensa importancia de lo que ha realisat aquesta ilustre comissió; avuy sols volem que 'ls nostres estimats llegidors la senten defensant lo Dret català devant las Corts del Regne.

Pocas cosas s' han escrit tant substanciosas desde que 's galleja de *Catalanisme* y si la conducta dels esmentats patricis fos seguida per tothom, en bona fé que altres serian los resultats que dels nostres a' anys tocaríam. Medítes be lo que anem á traduir y dígas si no tenim rahó sobrada.

«Dotat lo poble català de una legislació civil, especial, sistemática, propia y complerta que arrela en las costums, que s' inspira en la veritat de la fé catòlica, y que reasumeix totas las relacions de caràcter familiar y privat, no pot ménos de sentirse profundament conmogut, al sols anunci de que exa lle-

gisació elaborada per la sabiduría dels segles, y per la soberanía ingénita en nostre territori, tinga d' ésser de avuy en avant informada en sos capitals preceptes per altre inspirada en principis diferents y heterogéneos.

Pretindre substituhir tota una naturalesa vivent qual es la del Dret català, per un mecanisme artificial, per més que 's conserven dintre d' ell algunas de las pessas del que felisment nos regeix, es desconéixer los principis de justicia que prescriuhen lo respecte á lo que á un aprofita sens ofensa dels demés, es pretendre reduhir á la infantesa á un poble viril y ben format.

Perque nostre Dret respon á una personalitat social típica, de una filiació nobilíssima, com que nostre sér social germiná en exa terra sahonada de antich pel Dret romá, y vingué al món de la reconquesta amamantat pel Dret canónich y emancipat després de la barbarie goda al generós impuls de las potestats y per la eficacia doctrinal dels doctors, podem assegurar qu' en la formació de nostre Dret privat han concorregut y concorren cel y terra, lo Dret diví y 'l natural que per ministeri de la ciencia s' han infiltrat en tot son sér, sens privarlo del caràcter y fesomia que li atribueixen nostras venerandas constitucions que son y forman son primer y més íntim envoltori.

De modo que 'l nostre Dret privat es un cos vivent alimentat en primer terme de las costums influídas aquestas per lo Dret públich, productor de las constitucions, després de las lleys de la Iglesia, després de las Romanas y doctrinas de Doctors, per medi de las quals ha obtingut tots exos variats elements homogeneitat y armonía, responnent d' aquest modo á la dignitat, organizació y desentrotlló de las familias, á la conservació y seguretat dels patrimo-

nis y al desenrotllament de las formas de contractació y cultiu de las propietats.

La codificació per de prompte representa entre nosaltres la obstrucció de quatre de las cinch fonts de que 's nutreix nostre Dret en ara, de una sola, la més intermitent é irregular, la del Dret públich. Costums, Dret canónich, Dret romá, y doctrinas de doctors, res significarian devant lo nou Códich, que vindria á ésser per tal manera lo clau posat á la roda motris del nostre sér social, y 'l trastorn que de semblant obstrucció 'n resultaria es verdaderament imponderable.

Pera evitar aqueix gran desastre s' ha consignat en la derrera Constitució espanyola lo gran principi excepcional al de Unitat de Códichs, puix al punt mateix de proclamar l' article 75, exa unitat, consagra una expressió de respecte envers aquells Códichs que determinen lleys especials, y si exa excepció ha de significar quelcom, pera meréixer com ha merescut ser inclosa en lo Códich fundamental de la Monarquía, sols ha de referirse als Códichs civils, segons pot despéndres de las brillants y fins are decisivas campanyas lliuradas per la escola històrica en las Corts y en la prempsa, puix no 's concebexen altres Códichs que resistescan per naturalesa á la Unitat, y en quins per lo mateix concorran las particulars circumstancias que motivan la excepció constitucional.

La repugnancia constitucional y popular al plan de unificació que 's projecta, sobre ésser justa, es lògica, per dirigirse aqueix plan á remoure tot l' ordre privat, aqueix ordre que abarca l' home enter sens distinció de classes, desde avans de náixer fins després de sa derrera jornada, y á la propietat convertida en patrimoni desde que 's fundá á l' arrel de nostra nacionalitat fins als presents dias, per quant sa titulació futura ha de respondre necessariament á l' actual y aquesta á la primitiva quan ménos en hipòtesis.

No hi há, donchs, rahó pera comprometre á la Monarquía, en la destrucció de la obra que gloriosament han vingut treballant nostres antichs Reis de acort ab nostre poble. Tant ménos existeix esta rahó, si 's considera que 'l desitx de uniformitat que alguns alimentan y propagan nos ha conduhit á la decadencia y ha trastornat la virtut de aquell conjunt de nacionalitats, qu' en mellors temps doná á Espanya un gran predomini en lo món. Y axó que alas horas las diferencias dels units arribavan al Dret públich, mentres que avuy sols se tracta de conservar las de Dret privat, qual mohiment de rotació en res dificulta 'l mohiment constitucional espanyol.

¿Quín mal ha ocasionat á Espanya, ni á la integritat de la comunió espanyola la diferencia secular

é ingénita de sas lleys civils? ¿Foren ellas potser obstacle pera que nostra unitat religiosa y monárquica se constituís y prosperás de nou ab lo concurs d' exa mateixa diversitat, que reconcentra en sí una virtut de pátria més robusta y més expansiva, que aqueix impuls mortal de la uniformitat implantada violentament y seguida de las discordias que surten sens parar de la ruptura dels llassos de cohesió del organisme tradicional espanyol?

Espanta pressentir lo terrible efecte de alterar l' esperit y la lletra de nostras sábias lleys provocant axís lo desordre, fomentant las majors injusticias y fins la guerra civil en la llar de las familias y entre las relacions de interés privat. Altre cosa seria si en comptes de codificar se tractás de reduhir cada cos de Dret á una compilació nova, per no tindre aquesta altre destí que facilitar son estudi, reassumint lo dispers y lo vari que 'l progrés dels temps va acumulant en l' espay de un llibre. Axó equivaldria á fotografiar en lo paper tot lo cos del Dret de cada país en un moment escullit.

Un poble que viu en la immensitat del temps y que reb per obra de naturalesa los mohiments de vida, de llum y de salut que paulatinament escampan é infundexen las grans institucions divinas y humanas que 'ns rodejan, necessita, es veritat, de la Compilació pera reunir en un llibre tals variants. Perque un cos que axís viu, al temps de assimilarse elements nous rebuja altres de supérfluos y gastats, y á fi de que en lo llibre de las lleys, aparezca la vigent y s' aparte lo vell, basta ab prosseguir en las vías dels nostres passats, quins, mitjansant revisions periódicas confiadas á personas doctas y de fidelitat y amor al país á tota proba, proposavan á la Majestat sobrana las inclusiones ó exclusiones de aquelles lleys que 'l temps ó la voluntat suprema venian dictant ó desvirtuant. Axís se lograva sens trastorns reunir lo dispers y congregar lo vigent, sens perjudici de la identitat de la vida jurídica, quals modificacions á llarchs espays de temps eran una cópia fidel de sas evolucions lògicas y naturals dintre de las grans unitats nacionals establertas naturalment per la Religió y l' espanyolisme, moltíssim més preciosas que aquexa uniformitat ab que avuy se las suplanta y atropella.

Fundats alguns en la unitat legislativa civil realitzada en altres païssos, consideran que aquesta es rahó bastant pera efectuarla nosaltres. Mes oblidan, que altres nacions tant adelantadas ó més sens dupte que las proposadas com model, ofereixen una experiencia contraria. No 'ls ha seduhit la proclamació de principis arbitraris com son los de la unitat é igualtat absoluta, sino que han atés més be á lo que exigeix lo carácter y estructura de sas respectivas nacionalitats, com practica Inglaterra y 'ls pobles nas-

cuts de sa vigorosa sava. Axó es propi de la filosofia verdadera fundada en la justicia, tractar als pobles segons sas condicions ingénitas á sa manera de ser y de formarse. Ha pogut la Fransa, ha pogut Italia unificar sa llegendació civil, en primer lloch, perque las diferencias entre sas regions jurisperitals no eran tant radicalment divergents com ho son las espanyolas entre sí, y aquesta rahó fou alegada pel Sr. Gomez de la Serna y la escola histórica espanyola pera proclamar en las Corts de 1860 á 1861 que no era possible unificar nostre Dret civil, contentantse ab prosseguir envers la unitat per medi de las lleys especiales que en lo successiu aparesequeren, per ser aquest lo procediment característich y propi de la nació espanyola; y també, perque aquells païssos que 's citan com exemple de unitarisme, experimentaren una necessitat de ordre purament política pera imposar la unitat del Dret civil. Exa unitat política no existeix en Espanya, ja que sa unitat constitucional es antiquíssima y perque la revolució ha trencat de las antigüas llegendacions tot quant feya estorb á son pas, habent respectat lo molt bo y lliberal dels Códichs civils, com que molts d' ells son en son conjunt, fills de la voluntat dels pobles y en sos detalls, producte del pacte entre ells y 'l soberá. Per aquests motius filosófichs foren escrits los articles 91 y 75 de nostras dos últimas constitucions, sens que may s' haja retret fins al present pera contrariarlos una filosofia propia de aquest segle.

Si se 'ns privás de nostra ley la identitat de nostra historia acabaria ab ella y no podriam prométrems dels nostres fills aquella adhesió que sempre ha distingit nostra terra y que inspirá al rey Pere 'l Gran aquella salutació de: — Terra beneyta y plena de llealtat.»

ARTICLES CRÍTICHES

SOBRE ALGUNAS DE LAS

COSTUMS CATALANAS.

ARTICLE SEGON.

Lo renegar.

Ha en la naturalesa humana una trista propensió als vicis: defectuosa de naixensa, no per obra del Qui la feu sino per culpa del qui la malmeté al donar en son cor cabuda á la supèrbia y al orgull, segueix defectuosa en son desenvollop sense que may puga lliurar-se absolutament d' aqueixos mals originaris que la fan, fins á vegadas, repugnant, essent únicament permés á la virtut lo corretgirlos ó disminuirlos, no emperó esborrarlos compertament, quina facultat s' escáu ser del excludiu domini de la mort. Lo cástich d' un Déu pesa sobre d' ella; y en va intentarán los homens, mentre shomens sigan, deslliurarsen' per mes qu' en llur afany

noble y generós algunas voltas; altiu, descregut ó satánich casi sempre, inventin, busquin y defensin teorías y mes teorías, problemas y mes problemas als quals ni es possible donar satisfactoria explicació, ni convincent demostració, ni mes durada que 'l tepms, brevíssim en lo decurs dels segles, necessari pera fer lloch als posteriors que venen á destruhirlos y á desacreditarlos. Sempre la Humanitat sufrirá com ha suferit y sofreix, y sempre mostrará en son cos prós tacs que l' avergonyirán á sí mateixa quan, sublevantse contra Qui la governa y la regeix desde lo alt, vulla despullarse dels vestits de la obediencia y del amor envers al Sér Suprém que la dignifican y regeneran.

Tots los pobles sense excepció, tant los antichs com los moderns, han tingut y tenen defectes essencialíssims, los quals són la causa de llur ruina y desaparició d' entre l' nómbr dels demés quan, perdent, adulterant de llurs costums aqueixas virtuts propias sevas que venian á servirlos de contrapés, los dominan en absolut ó d' una manera decisiva, rompudas las únicas cadenas que podian contíndrels. Y tant evident es lo qu' acabém de dir, com clara es la llum que nos ilumina.

No citarém pera demostraho cap cas especial, ja que no es aquest lo nostre objecte y ser notori á tothom, per poch qu' hage fullejat la historia de la Humanitat, la veritat que deixém sentada, pero agafarém péu d' ella pera posar de relleu lo defecte capitalíssim del nostre poble quinas favorables qualitats nos han enorgullit mes d' una volta sentint ensemps qu' una taca tan fastigosa (no trovém paraula mes apropiada) las rebaixi y las inutilisi.

Nos referím al degradant vici del renegar. Com torrentada desfeta á la que estufan successivas avingudas, s' estént aquest per tots los indrets de nostra societat no respectant classes, gerarquías ni condicions, servintli de sahó la cada dia major impunitat, la descreensa ó indiferentisme estúpít y criminal en materias religiosas y la propaganda incansable, atrevida y persistent de las malhauradas escolas ateas; y aixís es com impera en los palaus del rich, en la cabana del miserable y en las moradas del obrer, sense que li siga fré ni lo sagrat del Temple, ni 'l refugi de las lleys, ni l' estrado del' autoritat. Res lo deté: per tot arreu mostra son cinisme y per tot arreu fan escruixir sas malediccions y fletomías que, com las bravadas d' un femer, obligan á girar ab repugnancia la cara á n' aquell que conserva solzament un petit rastre de lo qu' es la dignitat humana.

Aqueix llenguatge de taberna, que 'ns deshonra á tots quants lo nóm de catalá portém, com deshonra á tot fill una falta de la mare per mes qu' ell se 'n condolga, es altament immoral, ofensiu y degradant en quant ataca é insulta á la Divinitat, destruheix lo pudor, subieva é indigna als cors delicats y endinsa en lo fanch dels vicis, de las concupiscencias y del mateix crim á n' aquells que, per llur dishort y afront de la societat, hi viuen. En la vida privada, dins del santuari de la familia, arrenca ab má impía las flors que mes haurien d' abel·llirla y substituheix lo carinyo, lo respecte, l' amor y las consideracions degudas entre los individuos que la componen, per lo mal exemple, lo desfogament de la ira ja de sí mateixa may retinguda, l' escándol major y l' odi moltas voltas entre los germans, lo despreci envers als inferiors y la llicencia obscena entre 'ls amichs, quina categoria se rebaixa, ab tals excessos, á la de vulgaríssims conxorxas. En la vida pública, relaxa tots los sentiments de simpatía, confront en barreja monstruosa la poca educació ab las dignitats y títols, desterra la urbanitat com si fos cosa perjudicial, dona lloch á baralles y renyinas lamentables y fa créurer al hoste que ve á vi-

sitarnos desde llunyas terras, que 's trova entre mitj d' un poble d' aventurers y ateos sense Deu ni pàtria, no tenint altre idioma que l' brutal vocabulari qu' usan á cada instant, ni altra cultura que la del refinament en buscar sempre nous giros y novas expressions pera renegar ab mes *originalitat!*

Tal volta en los llávis d' algun incrédul ó en los d' aqueixos qu' enfaticament s' anomenan *esperits forts* hi sombrejará una rialleta de compassió envers l' autor si no ja de be'a ó de sarcasme, al llegir las ideas qu' acabém d' exposar, considerant-las com á obscurantistas, retrógadas ó, quan ménos, arcáicas: ¡llohat sia Déu! que no per aixó deixarem nosaltres d' apadriñarlas y defensarlas ab totas las forsas d' una convicció arre-lada, preguntant als aludits: ¿hi ha ningú capás de destruir nostras esmentadas afirmacions? y cas de que hi siga ¿podrá negarnos que lo lleig vici del renegar, tan infiltrat en lo poble catalá com ho es, per exemple, lo de la borratxera en l' anglés, senyala en éll un rebaixament moral y social extraordinari, y qu' imprimeix á son llenguatge una asprositat y rude-sa excessivament antipática? ¿podrán negarnos qu' es una evidentíssima proba de la degeneració del nostre abans auster caràcter y un retrocés alarmador en la pureza y bondat de nostras antigas costums? ¿podrán negarnos, per últim, qu' es un obstacle permanent é insuperable pera l' general progrés de Catalunya, ja qu' ab son continuat abús las inteligencias s' esmossan y s' vehuen privadas de nobles ideals ahont ó envers als quals d' altre modo s' enlayrarian?

Y fasses compte que no es precis pera anar d' acort ab nosaltres en aquesta gravíssima qüestió, tindre grans conviccions ó creensas religioses: n' hi ha prou, ab una mica de sentit comú. Volém fins prescindir (lo que no es ja prou, sinó massa) pera demostrar lo manifestat adés, dels debers que te tòt home y, per consegüent, tot poble envers al Creador quina existencia li es impossible negar, puig sa consciencia mateixa se li subleva indignada al intentarho, y concretardos á la última expressió, ço es, á la d' home á home ó de igual á igual pera preguntar ¿quin home, com á tal, t' dret á ferir, insultar ó rebaixar las creensas d' un altre home? ¿quins llávis poden, sense incórrer en delictes, desfullar la ignocencia de una criatura, ó arreballar lo pudor á una donzella, ó faltar al respecte social ab l' us de paraulas indecens, obscenas y corrompudas?

D'unchs tot aixó fá aquell qui renega, sense considerar que si éll no créu en Deu, altres n' hi ha en nombre moltíssim é incomparablement major que hi creuen; que si éll ha perdut la ignocencia, la vergonya y lo pudor, altres n' hi ha que las conservan; que si éll es un ser lliure, també ho son los demés; y que tots aquestos son quan ménos tan dignes com éll y tenen lo mateix dret seu pera exigirli en nom de la justicia y de la moral, ofesas per sa inmundat llengua á cada pas, que 'ls hi respecti las suas llibertat, dignitat y creensas.

Y l' vici aquest es tant mes odió, mes trist y mes degradant en quant no hi ha res que l' aboni; mal dit, res absolutament que l' disculpi: hi ha llagas en lo cos social quina existencia s' explica, com la de las fonts en los cossos infectats d' alguna malaltia interna; pero aquesta, de cap modo, quan qui ho intenta fer rebutja per superciciosa ó qüentos de vellas, la influencia directa é indubtable del negre esperit del mal sobre del home. Per aixó nosaltres considerém com un absurdo criminal y una degradant falta de sentit comú lo vici aquest, perque, una de dos: ó aquell que renega, créu en Deu, oblidant qu' aquella baba infernal li caurá damunt de son rostre; si lo segon, admet y afirma lo mateix que nega, gastant paraulas qu' en sos llavis son tan buydas de sentit com plenas de brutícia; y en tots dos cassos, rebaixa sa propia dignitat á

un nivell inferior á la de las bestias las quals, per lo mateix que no tenen mes inteligencia que llurs instints, no poden degradarlos com ho fá l' home renegador ab aquella.

La falta d' educació y d' instrucció son un atenuant que pot á vegadas fer ménos culpable al infelís quina boca remuga tan fastigós menjar, puig no sab lo que diu ni lo mal que fá, en virtut de la mateixa degradació á que aquelles l' han condemnat á viure; pero quan no hi son, quan qui renega 's creu persona ben educada y mes ó menos instruhida (com molts d' aqueixos jóvens elegants, tan presumits com tontos, tan fins en lo vestir, com insubstancials y perversos en llur interior que fan l' ofici d' insectes molestosos en nostra societat) llavoras lo vici aquell no te perdó de Déu, ni dels homens, los quals deurían allunyarho d' aprop seu considerantlo indigne de alternar ab ells.

Pero aixó últim, ni succeheix ni es fácil que succehesca encara, com no surtirá may del fanch en que ha caygut aquell que ó no vol eixirnen' ó no se li allarga una má que l' ajudi en son propósit; mes, ¿qui, repetim, intentarà negar la certesa de nostras afirmacions? ¿qui no estarà ab nosaltres, si llealment se posa la má al pit, pera advertir al nostre poble que son defecte capital, lo vici que mes lo rebaixa als ulls de propis y estranys, lo cranch devorador que l' rosega famolench, es lo crudel, lo repugnant, l' asquerós renegar?

Y dirigintnos á n' ell qu' en conjunt ó com á poble (puig res volen dir ni signifiquen unas quantas personalitats mes ó ménos importants que n' formin part) es creent, sensat, treballador y digne li demanám per lo mateix amor y per lo mateix interés que 'ns mouen á favor de sa prosperitat y benhauransa, que desterri de son llenguatge lo malehit vici que 'ns ocupa, tant mes en quant, mes que tal vici, constitueix en éll una mala costum, la pitjor de totas entre las dolentas que pogan degradarlo.

Los defectes, petits ó grossos, deuen corretejar y esmenarse: en un principi, costa poch lo ferho; no aixís quan s' han arrelat, en quin cas necessitan un suprém esforç y tota la energia d' una voluntat viril pera evitar que portin irremisiblement la ruina y perdició que los hi son propias. Los pobles, com los individus, se salvan per llurs virtuts ó's perden per llurs vicis: aquestos, just es lo confessarho, son inherents á la flaca naturalesa humana com habém dit al sentar las premisas d' aquest article; pero no oblidi Catalunya que los pobles qu' ab aquelles saben véncer á n' aquestos, son los únichs dignes de figurar en lo mon pera cumplir los altíssims fins que Deu los hi senyala.

SECCIÓ LITERARIA.

A LA BELLESA.

Bellesa que 'l cor sent y els ulls no veuen,
Amor de la meua ànima, descobre'm
Lo gran secret que desde lo gran *fiat*
Tens amagat á tota criatura.
Algun geni tan sols t'ha somiada,
L' artista de cor pur t'ha endevinada.

De la magnificencia y la grandesa
De l' univers, l' imatge tú ens envias
Que ab lo gran vel d' immensitat entela
El qui ab un mot los cels omplí de gloria.

Abans que de la vida 'm vinga á reure,
Ombra de l' infinit, déxamel veure.

Déxamel veure ab l' esplendor inmensa
Ab que 'l veuhen los ángels nit y dia,
Y ab que sempre en la terra l'oviraren
Los Benaventurats, fins á la hora
Derrera de la mort, del cor jaquida
Tota afecció sensual d'aquesta vida.

Consol de l'orfe en esta vall de llágrimes,
Ja 't mira á tú quant á sa mare mira
L' infant que en ella veu l' amor sens terme
Ab que tant l' enalteix la Providencia...
Oh mirada infinita de ma mare
Com te recor: y com t' anyor encara!

D' amor exa mirada gloriosa
També en los ulls l'he vista de m'esposa
Tot contemplant á sa primera filla
Que 's nodria en son pit y li sonreya...
Axí pintá á *La Vèrgine e il Bambino*
Lo geni que 't somiava: Sanz d' Urbino.

Mas ay, de l' alta gloria de la vida
En l' abís de la mort al punt vaig caure;
A mon infant sens ánima vaig veure,
Y mon cor desolat desde les hores
No té cap mes consol en l' orfanesa
Que cercá al cel la filla que m'ha presa.

Companya en la dis-sort y en l' esperança
Pe 'l viatge de la mort de aquesta vida,
L' amargós plor ja de tos ulls axuga
Y mira mes enllá de la gran ombra
Del vel de l' univers, que vindrá dia
Que als ulls del cor tot descobert ne sia.

Mas la gloria de Deu, la gran bellesa
De l' ánima del cel enamorada,
Ja fulgura en l' alberch de nostra vida:
L' auba el miracle cada dia ens mostra
Del *fiat lux*: la creació gloriosa
Renaix, pe'l qui la guayta, tota hermosa.

Pujem dalt la montanya, tot ho alegre
La gran claror ja de l' espay senyora,
L' aygua dels rius y dels torrents devalla
Fentse camí fins á la mar, les fulles
Dels arbres á l' oreig del vent se mouhen,
Los cels, la terra al Deu del dia louhen.

Ton nom, Senyor, santificat per sempre
Sia en la terra hont nos aculls per hostes!
L' ull no t'hi veu, mas hi ets per tot: la manna
Per tota part del mon vares estendre,
Y l'home que la mort sols merexia
Ab sant treball la troba cadaldia.

Senyor, mercé: ton paradís de gloria
Tú l'has posat en nostre cor, donantnos
Devant los cels lo regne de la terra
Y lo regne mes gran de la esperança;
Y obrintse, com la flor de la poncella
Veurem lo cel, ta creació mes bella.

En Deu alegre 't, humanal linatge,
Lo senyor es ab tú, no hi ha tristesa
Sino per qui no t' ayma. Ell 'e la roca
De la mort ha tret l'aygua de la vida...
Benavirat tot hom que en Ell espera
Y en lo camí del bé may torna arrera!

Que portará en son cor la gran riquesa
Que la feresta mort no li ha de pendre:

La visió de los cels hont Deu habita,
De l' eternal amor la inmensa gloria,
Lo guasardó de l'home just, la pauma
De la virtut que la esperança embauma.

Senyor de l' infinit, trau de ma vista
Y de mon cor tota ilusió mundana,
Y d'exa á la meua ánima que volí
Per los espays de l' eternal bellesa,
Plena dels teus amors que may acaban
Y ab que los sants perpetuament t' alaban.

MIQUEL V. AMER.

EN CARLETS.

Eo qui no haja vist la nostra platxa á l' estiu, ja pot ferse compte que li manca veure lo millor que hi ha á Barcelona. Sembla l' Habana: allí per feynejar tothom va á la fresca ab mánega de camisa, barret de palla y en quant á las calsas son tan amp'as que la gent si recreya entrant y sortint com en Palou á la Pobla. Los que trafiquejem, qual-sevol diria que som parents; las fesomías las tenim tots per un mateix seguit d' enmascaradas; ab un *conqué*, que may ningú s' erra de subjecte; mes abiat lo dia que las portem netas 'ns tenim de fer lo sério per forsa perque un no sab ab qui 's parla.

Alló es un recreyo; tothom treballa, y si hi ha poca curiositat, vol dir que la feina s' ho aporta, y nosaltres manejem la riquesa qu' entra al reyne y la qu' en surt. Aquí s' afanyan las caixaladas: no hi valen empenyos y memorials; lo que no té brahó que plegui, que hi perdrá 'l crédito y 'ls jornals. A nosaltres no 'ns tocan la campana per treballar; lo relotge 'l tenim penjat al aire y es de repetició, vull dir que 'n tenim dos; un al cel, y l' altre en mar que s' hi raveja tot lo dia. Encara no llambrega per llevant lo de debó, ja comensa 'l trasbals: las barcas italianas carregadas s' atansen á la platja; uns minyons sapats y morenos, qu' es lo color de la guapesa, arremangats de brassos y de camas ab caputxas de saca que 'ls hi governan lo cap y las espatllas s' en entran en mar á fèrloshi 'l *rendivú* alleugerint las barcas y traginant los sarrions en terra. Las collas del Noy-gran, del Gallito y d' en Freixas també entran en dansa; 'ls uns estivan pipas, 'ls altres descarregan fardos, aquells rodolan barrils de petróleo, 'l que dú la caldereta dels untets corra á engreixar los travessos que han de calsar la barca pera que entri llatina sense esforços ni grinyols. Ja 'l que la governa tira un cap en terra del que s' en amparan uns quants posantse de renglera; uns altres molt forsuts vestits no més ab samarreta y calsas de burell talladas á la moda de Mallorca 's fican á l' aigua y arrambant la esquena als costats de la barca, estampeixen los peus que se 'ls hi clavan en la sorra: donan l' *Oh issa*, fan l' alsaprem y empenyan; 'ls del llevant, arrencan acotant 'l cap y l' espinada posantshi de debó, y entre 'ls crits que animan y las forsas que no s' hi planyen, fan seguir la barcassa qu' entra pausada y magestuosa á descansar en un llit de sorra acompanyada d' aquell estat major que surt del mar regalantoshi de las calsas sarrells d' aigua, esbufegant anhelosos y aixugantse las gotas de suor, aqueixas llágrimas benehidas del treball que cauhen per la cara sense que 'l cor se 'n dolgui.

Mes enllá també 's crida y 's feyneja; 'ls carreters ab la vara alsada s' esgargamellan contra la tossunería de las bes

tias que no volen entrar de reculons, féntlosi mes manca-ment ab la llengua que ab las obras. Los pesadors del comú introduheixen los ganxos de la romana en los sarrions que atravessats per un samalé 'l sostenen dos xicotassos á quins si lo feixuch del pes los fa acotar l'esquena no 'ls fa desdir la forsa y s'afina la carga mentres l'escribent posa en xifras las pesadas que li cantan. Los mercaders se las euhen ab los patrons d'Italia despreciant la mercadería y regatejantla que sembla que vulguin comprar sense dinés. Los patrons que aviat ho tiran á la tremenda, hi prenen tals enquerimadas, y 'n diuhén unas dels espanyols, que 'ls altres fan com aquell que no 'ls entenen, y 'ls deixan jurar y picar de peus y rebotre 'ls barrets per terra tot fent la mitja rialla y tirant á la tarregada per menuda cada brasa que fá mes bulto qu'un borrego de Vilanova.

Y en aixó á mí tothom me crida:—Carlets porteume beure;—arregleu un bolado ab quatre gotas de pintura—Carlitos, apa moute; donam una manilla de pastisser, que 'm vuy obsequiar la persona—Tú, Cárlos, aboca dos ditets d'aquell que s'hi veu 'l sol á l'altre banda—Señor Cárlos, arrégleme usted una americana, 'ns diu 'l carrabiner.—Sogra, destapeume una de las que s'enrabian y bullen á la fresca.—*Voy, voy señores*, tot s'arreglará, contesto jo molt atrafegat esbaldint los gots y corrent d'una part á l'altre per servir als parroquians. Y quan ningú 'm crida llavors me toca la tanda y m'hi desfogo ficantme entremig dels grupos ab lo cistell y 'l cantí de llaua cridant: ¡quí refresca! ¿quí vol beure, cavallers?

..

Y en aquestas 'l sol ja es alt, ab una xafagó que fá que sembla que tot estiga á punt d'arrencar lo bull; y per aixó ningú desmaya; la feyna 's fa y tot se compon ab un rasgo y una diligencia que sembla que vagi en máquina com á l'estranger: 'ls bultos que van á l'Habana s'hi envían; 'ls de Riojaneiro avall; las barcassas per Mallorca, arriba també, cap al vapor: aquí ningú 's queda en terra y tot s'envía pel recte al seu destíno...

Allí á las deu entra la marinada que blaveja 'l mar ab tor-nasols com si á dins de l'aigua hi hagués esmeraldas y or fos ab visos de mareperla; la fresqueta que porta 'ns amoreseix la cara ab fregadís suau que sembla que 'ns hi rellisqui seda, y que ben segú que Deu, condolit de tan congoixós treball, nos la envía per aconhortarnos, ab l'aleteig de la seva gloria... Los barcos se gronxan ab reposat desmay, las banderas joguinejan ab l'ayre ensenyantly sos colors llampants, las onadas van y venen entretenintse calsant y descalsant los peus dels treballadors ab xinelas de blanca escuma, y 's respíran olors tant salabrosos que deuhén exir dels jardins que la mar té amagats dessota l'aygua.

..

Visca l'estiu que 'm dona treball, y l'alegria no 'm deixa temps per penedirme d'haver vingut al mon. Lo meu Xamós —encara no n'havia parlat— es un gosset que vaig recullir, de color de lanquins ab un accionat tant bufó que li te la cua que pareix una lletra; las orellas las dú escapsadas, (que si hagués sapigut qui va ser lo guapo que va tenir aqueix acudit, de la sacsejada que li haguera donat á las sevas prou las hi feya creixer que se las hauria de doblegar porque no li fessin nosa per girar lo coll). Lo Xamós no s'aparta de la bora com mes enfeynat me veu ab los Parroquians fent salts y giravols, remenant la cua ab tal seguidesa que tinch por que al-

gun dia no se l'arrenqui y li vagi á l'ayre (es molt vanitós, per mí ja ho coneix que es un adorno). Pobret! potser endevina qu'alló 'm dona pa, y se 'n alegra y m'ho demostra á l'estil dels de la seva classe. Y jo, Mare de Deu! si m'estés be 'm posaria á saltar y á brincar com ell, quan veig que la venda va seguida, que 'l butxacó se m'ompla de pessas de dos y que, com las formigas, arreplego de sobras per ara, y justet per quan vindrá 'l mal temps.

..

¡Qu'es trist l'hivern; lo cistell y 'l cantí ja no 'm serveixen! allí s'están aconduhíts en un recó del cuarto. Los dias son curts; á la platxa no hi tinch res que fer: los treballadors no tenen set y ningú 'm crida ni 's recorda del pobre Cárlos. Jo 'm passejo per dalt de la riba ab un mocadoret plé de cap-sas de mistos y quan me va bé arreplego dotze cuartos, ¡no mes! y 'n tinch poch per mantenirme. Aixó 'm dona una pena que ni goso cridar ni escometre als anants y vinents. Que trista 'm sembla la platxa; y la mar neguitejada no 'm dona al veurela l'alegria de l'estiu... Lo cel pareix que amagui aquella blavor tan polida, y 'l sol molts dias no surt á véu-rem; tant que l'estimo, y tant que m'agrada: si éll, puch dir que de vegadas 'm vesteix y 'm governa, ó sino tremolaria de fret com un infelís que soch.

Que triga á passar la tongada, y cada dia tinch un nou pesar quan al desfer lo nus del mocador veig que minvan las pessetas que he arreplegat á l'estiu. A mig dia 'ns en anem á la fonda; 'l Xamós no salta gayre, sempre 's queda endarrera, y dinem; poquet; escudella y olla. Quan m'also de taula penso: es escàs per mantenir un home: y al gos, ¿que 'l deixaré en dejú?...

..

Mes per aixó, no hi ha temps que no torni; despres que l'hivern —que 'm lleva 'l pá— ha fet prou desgracias, y quan ja está cansat de veure que ningú l'estima, que 'ls aucells li fujen de la vora, que 'ls arbres li ensenyan las branca hermas com si estessen amanidas per donarli vergassadas, que l'aygua 's gela y no vol corre pels regarons porque no 's gaudexi de sa boniquesa, allavors jo estich alerta, y cada dematí me 'n vaig per fora, á Vallvidrera ó al camí d'Horta, y reparo la brotada com ix verdejant á las puntas dels branquillons; los aucells com s'aparian, las flors com se desponsellan y tot com s'alegra y's torna jove; 'ls galls cantan donant lo bon dia al sol que surt mes matiner; las llocadas s'escampan per las eras ab un piu piu que no sé si riuhén ó somiquejan, y 'm quedo tant content que tampoch sé si he de riure ó plorar per benehir á Deu que m'ha escursat la mala tongada.

Després me'n baixo á la platxa: Carlitos, ep! Carlets ¿d'hont surts? tócala bufó 'm diuhén los riveros y 'ls carboners molt contents de veurem, rodejantme, donantme encaixadas y copets á l'esquena y fent festas al Xamós que fa uns bots d'agrahit que ni toca de peus en terra. Vatua 'l mon! y qui pot dirne mal si veu que per tot l'estiman!... Jo contesto ab una francesilla que 'ls fa riure á tots; dono llambregada al mar per saludarlo, guayto aquella platxa com está de feyna, y me 'n vaig á casa; compro bolados y rosquillas, enllesteixo 'l cistell y, *somhi* altre vegada, ¡quí vol veure! quí refresca caba-llers!...

Maig 10 1879.

EMILI VILANOVA,

LA GLORIA.

PERA L' ÀLBUM DE UN ÀMICH.

Jo també somiava un temps per exa fada misteriosa que te 'l poder irresistible de emportàrsens allà hont vol, are á les profunditats dels abismes, are á les regions dels àngels, com si no fóssem altre cosa que una pobre estrelleta sens forsa pera resistir la inundació lumínica de l' albada.

Jo la vegí coronada de roses y de llores, solta sa cabellera de raigs de sol, cobertas sas carns ab un vel blau y blanch y sostenint en sa mà dreta una lira d' or. Tenia quelcom de Saffo y 'm cativaba.

¡Qué hermosa era!

Cent vegades la vegí, y altres cent axamplí 'ls braços pera estrényerla contra mon pit y fòndrem, com perla entre les aygues, en la perfumada atmósfera de son alé.

Pero may logrí abraçarla. Fugia del meu contacte com un aucell del bosch, dexantme extassiat sentint los dolcíssims acorts de sa lyra, tant dolcíssims que 'm feyan entreveure 'l paradís y 'm feyan ovirar lo géní de Beethoven flotant en los espays.

Desde aleshores que vaig identificarme ab Dante y com-prenguí sa *Divina comedia*.

La gloria no s' adquireix sens espines; la gloria no s' adquireix contemplant les maravelles de la naturalesa sens trame-tre una llissó del poder diví als qui están mancats d' ella; la gloria no s' adquireix axecantse sobre un pedestal de flors que l' orgull y la malícia han pogut erigir.....

La gloria s' adquireix ab la virtut y 'l treball.

Per ço en mos primers anys, quand tot ho veyá de color de cel, quand no comprenia 'l valor de la virtut y del treball, somiava per exa fada misteriosa que te 'l poder irresistible d' emportàrsens allà hont vol.

Los que perque han lograt que son nom fos pronunciat ab respecte per les multituts; los que no comprenent la missió del home de talent van en busca de una popularitat que no 's merexen, y pera obtindrela destroçan, com afamat lleó, les entranyes de la humanitat, robantll ses crehenses, ses tradicions y ses llibertats, no cregan, nó, que pugan morir en braços de la gloria, perque la gloria, verge de Deu, encare no s' ha prostituhit.

Tots los homes de recta intenció, de cor noble, podem aspirar á la gloria; pero si pera conquerir esta gloria se hagués de viure de orgull, de enveja, de egoisme, de falsetat, jo renunciaria á ella.

Sempre hem de pensar que la paraula *gloria* es sinónima de la paraula *cel*.—CLAUDI OMAR Y BARRERA.

Vores del Tér, 1882.

CRONICA GENERAL.

Hem vist que s' está tirant á terra la casa del carrer del Portal del Angel, cantonada á la plassa de Santa Agna. De totas veras desitjem que no se interrompe per res la obra comensada, á fi de que haviat poguem veurer unidas sense interrupció de cap classe la plassa de Santa Agna ab lo Passeig de Gracia, mellora tan apetescuda com indispensable.

—Ab la funció d' avuy termina sas representacions en lo teatro del Bon Retiro la companyia de zarzuela del Circo de Price de Madrid, que tan llarga temporada ha actuat en lo colisseu de la Plassa de Catalunya.

—Molt estranya que la guia oficial de ferro-carrils que 's publica á Madrid dexi de inclourer en lo lloch corresponent lo tren que surt de Barcelona per Port-bou á las 10'45 de la nit y lo de Port-bou per Barcelona á las 6'35 de la tarde. Es de suposar que no serán pocas las equivocacions y los perjudicis que á causa de oblidar cosa tan essencial, son objecte los pasatiers. L' altre dia un senyor valenciá qu' es trobava á Tolosa (Toulouse) determiná pendre en aquella ciutat francesa lo tren que debia enllassar en Port-bou ab lo que surt á las 6'35 y arriba á nostre ciutat á las 11 de la nit á temps de pendrer lo tren de Valencia; puig axis ho llegí en l' indicador francés, mes com observá luego que en la *guia* espanyola no hi havia lo tal tren de las 6'35, aguardá en Tolosa á marxar en altre hora temerós de tenir que pernoctar en Port-bou.

—S' ens quexa un amich nostre arribat de Fransa no hi ha gayres dias, del péssim servey del restaurant de Port-bou y al propi temps dels preus, mes elevats dels que de ordinari regeixen en los bons restaurants de vías-férreas, tot lo qual desdiu per cert dels elogis á que temps enrera se feya acreedor lo esmentat restaurant.

—A Beziers, tingué lloch lo diumenge passat una corrida de toros executantse per primera volta en aquella ciutat la sort de matar lo toro, lo cual, pot considerarse com una innovació á Fransa, ahont no 's permet mes que capejar y posar banderillas al toro. La vigilia de la corrida se doná en aquella ciutat una serenata á Paco Sanchez (germá de Frascuelo), jefe de la cuadrilla que aná allí á toréjar.

—Lo dimars morí en aquesta ciutat D. Antoni Fages y Ferrer iniciador del projecte de eregir en la plassa de la Pau lo monument á Colon y al propi temps conegut escriptor y colaborador de varis periódichs. Segons creyem ha precipitat sa mort lo sentiment qu' experimentá ja hi ha molt temps ab la pèrdua de un fill seu, que prometia ésser una verdadera notabilitat en l' art musical.

—En lo teatro Espanyol, *El vergonzoso en palacio*, de Tirso de Molina vá ésser representat lo passat dimars á la perfecció. A D. Rafel Calvo ja 'l conexia lo públich barceloní en aquesta obra que representá anys enrera en lo Principal, mes la senyora Contreras debía lluytar ab lo grat recort que d' aquesta producció dexá en aquella época Elisa Boldun. Certament la senyora Contreras estigué á molta altura en son paper, essent tal vegada una de las obras que ha desempenyat mellor durant la present temporada. Lo conjunt pot dirse que fou excelent y hasta los trajos se presentaren ab gust y propietat.

—Desde fá alguns dias lo calor ha aumentat considerablement. Pot be dirse que estém en plé estiu.

—Segons varis periódichs, es segura la traslació á Barcelona del bisbe de Cádiz, senyor Catalá. Alguns altres deyan, si vindria lo bisbe de Málaga senyor Salazar. Veurem quin será l' acort definitiu que fins avuy encare res de cert se sab.

—Ha mort en Paris, ahont residia desde que comensá sa carrera artística, D. Llorens Pagans. Fill de Celra, vingué á Barcelona y 's dedicá al estudi de la música, baix la direcció del mestre lo reverent Mossen Barba, tan conegut en aquesta capital. Debutá essent molt jove en lo teatro del Liceo, com barítono, pero al passar á Paris pera perfeccionarse en son art, y després de brillants exercicis deixá la escena per la ensenyansa del cant, figurant al mateix temps en los principals concerts de saló de la alta societat d' aquella capital. Aixó li valgué gran renom y las amistats y simpatías de totas las celebritats parisienses que mes figuraren durant lo segon imperi, y fins d' alguns individuos de la familia regnant. Sa

mort ha sigut sentidíssima y son nom y sas rellevants qualitats de concertista universalment reconegudas.

—Hem rebut lo número primer de la revista *El Coliseo*, que acaba de reapareixer després de molt temps de estar suspesa.

—La agregació de la vehina vila de Gracia á Barcelona sembla que no 's presenta tan fácil com la de Sans. En una reunió celebrada per varias corporacions y gremis d'aquella vila s'han pres distincs acorts en contra la agregació y ja ha arribat á Madrid un comissionat d'aquellas societats per gestionar del govern que se oposi á ella. Haventse verificat ja la unió ab Sans, creyem que ab doble y natural motiu deu agregarse lo municipi de Gracia al nostre, puig aquesta població está ja completament unida á Barcelona per lo passeig de Gracia, lo qual dista encare molt de verificarse ab respecte á Sans. Lo natural y llógich era que s'unís avans Gracia que Sans.

—De regrés de Lourdes, han passat per nostra ciutat los pelegrins de las islas Balears qu'han anat en romeria á aquell santuari del mitjdia de Fransa.

VARIETATS.

LO LLIBRE D' OR DE SENECA

ARE PER PRIMERA VEGADA TRADUHIT AL CATALÁ.

181. Vigilia es una desgracia d'altre desgracia.
182. L'ánim inconstant, quan més procura saber méns sab.
183. Fins los vicis de qui molt amam nos plauhen.
184. Dels mals possibles cap pitjor que la opinió de la gent baxa.
185. Se deu guardar ab més cuydado lo que no 's sab quan ha de faltar.
186. No te la fortuna poder en lo temps que passa.
187. Maldat es no dexar lo benefici á mercé de qui 'l fá.
188. Justa causa de alegría es veure alegre á un amich.
189. Ingrat es qui sols en secret es agra hit.
190. Moltas cosas hi há qu'encare están mancadas de nom.
191. Qui desitja fer una injuria, ja l'ha feta.
192. Qui enfadat procura fer mal no 's guarda del que li pot suchsehir.
193. En lo pit del sabí, fins curada la ferida, queda senyal.
194. En lo mal comensat, per més honrosa 's te la porfía que l'arrepentiment.
195. Lo major mal qu'en los vicis pot haver es convertir-se los uns en los altres.
196. Ingrat es qui per pór es agra hit.
197. Propi de un home débil es no saber usar de las riquesas.
198. Més alegre cosa es captarse un amich que tenirlo.
199. De tontos plahers no queda sino l'arrepentiment.
200. Lo conexement del vici es principi de virtut.
201. Aquella 's pot anomenar felicitat que ab nostres desitxs se mide.
202. La fortuna no tèn poder en nostras costums.
203. Flaquesa es témer lo que may experimentam.
204. Débil es qui per evitar las desgracias abraça la mort, y necí qui viu per ellas solas.
205. En convits no hi ha plática que arribe al fí.

206. Estar en lo oci molt sossegats no es repós sino peresa.
207. Mena de vanagloria es molt reculliment.
208. Injust és fer mal al que méns te 'l feu.
209. Espera vence á la desgracia qui 's troba ignocent.
210. Virtuosa cosa es perdonar á qui se arrepen teix.
211. Cridas á la desdita quant ditzós te fas.
212. Mal se viu entre gent sospitosa.
213. Desagra hit es qui agra hit te miras á altre segon benefici.
214. Desagra hit es qui ab igual benefici agra heix.
215. Sufrible es tot lo passat: lo que 's tem dona major cuidado.
216. Moltas vegadas la lley se somet á la utilitat.
217. Be 's sofreix sols una mort.
218. Mellor se guarda lo que ab treball se guanya.
219. No es grave 'l mal que admet consell.
220. Méns tem qui de aprop tem.
221. La por fa als homes valents.
222. Si á las llágrimas no venç la rahó, la sort las augmenta.
223. Mellor pot usar de sos apetits qui mellor los pot encubrir.
224. Méns duran los plahers que sa memoria.
225. Lleugera es la desgracia que pot sufrirse, y la que nó, breu.
226. Tot és possible á qui no tem los treballs.
227. Ploren los ulls, mes nó l'ánima.
228. Ningú pot guanyar sens que altre perda.
229. Sufrible seria tot treball si no 'l fes més gros la opinió de la gent.
230. La dona no admet termes mitxos: ó molt estima ó aborreix molt.
231. La bona memoria es principi de la sabiduría.
232. No te perfet amor qui sofreix veure morir.
233. Fins la mort fuig dels desgraciats.
234. Fácilment creu lo desdixat.
235. Lo mal concell pera qui 'l dona es pitjor.
236. Molt falta al que molt te.
237. Mal es lo concell que no 's pot mudar.
238. Més agradable es donar que rebre.
239. Gran remey es la demencia pera 'ls que temen.
240. La virtut aborreix los esperits baxos.
241. Poch be alegre al pobre.
242. Alivi es de treballs lo repós.
243. Molt se descubreix en son rostre 'l temerós.
244. Major treball es venir á miseria que tindre la.
245. Lo desdixat no creu á la prosperitat quan vé.
246. Las cosas que molt pujan al mellor temps cauhen.
247. Lo major cástich de la injuria es haberla fet.
248. La enfermetat que sobrevé al convalexent es més perillosa.
249. Molt poch nos es absolutament necessari.
250. Ningú es d'altre menyspreat si no ho es avans de sí mateix.
251. Los afligits s'apartan dels que s'estiman molt.
252. Més estima qui ab major perill se posa á méns profit.
253. Mal s'agra heix lo que mal se doná.
254. Molts son desagra hits, pero 'ls més per nostra culpa.
255. Més s'agra heix lo que ab fácil que ab llarga má 's dona.

(Seguirá.)

VAPORS-PAQUETS DE LA COMPAÑIA GENERAL DE TABACOS DE FILIPINAS.

SERVEY REGULAR MENSUAL

DE BARCELONA Á MANILA AB ESCALAS Á PORD-SAID, SUEZ, ADEN,
PUNTA DE GALES Y SINGAPOORE.

VAPORS DE LA COMPANYIA.	ISLA DE LUZON.	8.300 toneladas inglesas de desplazament.
	» MINDANAO.	8.100 » » » »
	» PANAY.	7.700 » » » »
	» CEBÚ.	7.700 » » » »

Lo magnífich vapor de gran marxa

ISLA DE CEBÚ.

Sortirá de Barcelona pera Manila lo 15 de Juliol, admetent carga y pasatjers pera dit punt y escalas intermediarias. Los senyors passatjers trobarán espayosos y ben ventillats allotjaments, puig aquestos vapors han sigut construits expressament pera 'l servey á que se 'ls destina. Hi ha bany y quantas comoditats poden desitjarse en los climas en que hau de navegar.

Consignataris en Barcelona, Senyors Ripol y Companyia, Plassa de Palacio, cantó al carrer de la Marquesa.

Vapors-Correus de la Companyia Trasatlántica

(AVANS DE A. LOPEZ Y C.ª)

SERVEYS PERA PUERTO-RICO, HABANA Y VERACRUZ, Y PERA COLON Y PACÍFICH.

SURTIDAS	BARCELONA.	los dias 4 y 25	} DE CADA MES
	VALENCIA.	» 5	
	MÁLAGA.	» 7 y 27	
	CÁDIZ.	» 10 y 30	
	SANTANDER.	» 20	
	CORUÑA.	» 21	

Los vapors que surten los dias 4 de Barcelona y 10 de Cádiz admetent carga y passatjers pera LAS PALMAS (Gran Canaria) y Veracruz.

Los que surten los dias 25 de Barcelona y 30 de Cádiz, y 'ls que surten lo 20 de Santander y 'l 21 de Coruña, enllasant ab serveys antillants de la mateixa Companyia Trasatlántica, en combinació ab lo ferro-carril de Panamá y líneas de vapors del Pacífich, prenen carga á flete seguit pera 'ls següents punts.

LITORAL DE PUERTO RICO.—Sant Joan, Aguadilla, Mayaguez y Ponce

LITERAL DE CUBA.—Santiago, Gibara y Nuevitas.

AMERICA CENTRAL.—Sabanilla, Cartagena d' Indias, Colon y tots los principals ports del Pacífich com Punta Arenas, Sant Joan del Sur, Sant Joseph de Guatemala, Champerico y Salina Cruz.

NORT DEL PACIFICH.—Tots los ports principals desde Panamá á California, com Acapulco, Manzanillo, Mazatlan y Sant Francisco de California.

SUD DEL PACIFICH.—Tots los ports principals desde Panamá á Valparaíso con Buenaventura, Guayaquil, Payta, Callao, Arica, Yquique, Caldera, Coquimbo y Valparaíso.

Rebaixas á familias. Preus convencionals per camarots de lujo.

Rebaixas per passatjers de anada y vinguda. Bitllets de tercera classe pera Habana, Puerto Rico y sos litorals á 35 duros.

De tercera preferent ab més comoditat á 50 duros pera Puerto Rico y 60 duros pera Habana.

Lo dia 25 de Juliol surtirá d' aquest port

LO VAPOR CORUÑA.

Pera Cádiz, escalas y demás serveys corresponents.

Consignataris: senyors Ripol y Companyia, Plassa de Palacio, cantonada al carrer de la Marquesa.

Nota.—Aquesta agencia pot facilitar directament als carregadors los medis d' assegurar las mercancías y efectes trasportats per los vapors d' aquesta Companyia, fins á verificar la entrega de ditas mercancías y efectes en los punts de consignació.

BANCH VITALICI DE CATALUNYA.

COMPANYIA GENERAL DE SEGURS SOBRE LA VIDA,

Domiciliada en Barcelona, Carrer de Sant Honorat, número 1, Cantonada á la Plassa de Sant Jaume.

CAPITAL DE GARANTIA: 10.000,000 DE PESSETAS.

CONSELL DE ADMINISTRACIÓ:

D. Delfi Artós y Mornau.
D. Jaume Armet.
D. Antoni Borrell y Folch.
D. Antoni de Barnola.
D. Eduard de Casanova y de Galtero.
Excm. Sr. D. Ramon Estruch y Ferrer
D. Carlos de Fontcuberta.
D. Magí Fita.
D. Joseph Maria Galí y Vancells.
D. Francisco de Sales Jaumar.
D. Antoni Juncadella.
D. Joan Prat y Sancho.

D. Joaquim Puig de la Bellacasa.
D. Antoni Roger y Vidal.
D. Higinio de Rivera.
D. Joseph Suazo y Juvé.

*Completan lo número de Concellers,
segons lo disposat en l' art. 77 dels
Estatuts.*

M. Il·ltre. Sr. Arcediá d' aquesta Ba-
silica.

M Il·ltre. Sr. Degá de la Facultat de
Medicina d' aquesta Universitat.

M. Il·ltre. Sr. Degá del Col·legi d'
Advocats.

DIRECCIÓ:

D. Delfi Artós y Mornau.
D. Antoni Borrell y Folch.
D. Francisco de Sales Jaumar.

GERENT:

D. Joseph Suazo y Juvé.

Las operaciones d' aquest Banch comprenen tres seccions, que son:

La Caixa d' impositions.

Se admeten impositions al interés de QUATRE PER CENT ANYAL. La primera impositió no pot esser menor de 100 pessetas: las següents s' admeten desde 25 pessetas. L' imponent pot retirar las quantitats y 'ls interessos, en tot ó en parts, lo dia que vulga. Si 'ls depósitos se fan per un plasso fixo, l' interés es convencional.

Los Segurs mútuos.

En esta combinació poden inscriurers noys y personas de totas edats, baix la condició de renunciar al capital ó interessos, ó solsament als interessos, si lo soci morís. Per medi d' aquest segur poden formarse insensiblement capitals pera dots, pera redempció de quintas ó pera establirse 'ls joves en alguna professió ó industria, y per son medi pot además qualsevol persona anar augmentant lo seu capital pera gosarlo més tart ó llegarlo á sos hereus.

Los Segurs á prima fixa.

Hasta fá poch en Espanya careixiam d' un dels elements indispensables pera afiansar d' una manera fácil y estable lo porvenir de las familias, es dir, no teniam lo medi de proporcionarnos lo que en l' extranjer es considerat per qualsevol jefe de familia com lo patrimoni més segur, com la herencia més llegítima de la previsió y carinyo dels pares.

Lo BANCH VITALICI, donchs, ofereix aquestos medis, aquestos recursos, á qual efecte tant pera CONSTITUHIR CAPITALS, com pera CREAR RENDAS, ha establert totas las combinacions necessarias y tot lo més perfecte que la práctica y experiencia de dos sigles ha acreditat.

En la oficina general de la Companyia 's donan quantas explicacions sian necessarias, essent obert lo despatx pera 'l públich de 9 á 12 del matí y de 3 á 6 de la tarde.

VAPORS CORREUS DEL MARQUÉS DE CAMPO

LÍNEA FIXA MENSUAL

ENTRE LIVERPOOL, LA PENÍNSULA Y MANILA

PER LO CANAL DE SUEZ.

CONSIGNATARIS:

SRS. BORRELL Y COMPANYIA, ESCUDILLERS, 76.

BARCELONA